

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η νύχτα της Πρωτοχρονιάς στο Σαίν-Φλοϋ. Μιά προσκλησίς μου στο άθθαείο της Ντεβέλ. Τό Πρωτοχρονιάτικο Δένδρο των παιδιών—τέρατον. Πώς εκδικιούνται τούς έχθρους τους. Η τρομαχτικές κρίσεις τους. Τό ξεμάλλιασμα δυό Σιαμίων αδελφών. Η παράξενη όσοποις «Φουέτι», κλπ.

“Όταν ξεκινούσα από τό Σαίν-Φλοϋ γιά νά πάω νά κάνω μιά έπισκεψή στό άθθαείο της Ντεβέλ, είχα ένα χαμόγελο” εύχαριστήσεως στό γέλιη. “Ήμου ένθουσιασμένος από τις ώμορφές ώρες που πέρασα στό Σαίν-Φλοϋ, στό «Ξενοδοχείο της Γαλλίας» κι’ άκόμη άκούσα στ’ αυτιά μου τήν εύθυμη μουσική, τις διασκεδαστικές συζητήσεις και τά γέλια των ώμορφων γυναικών. Κι’ όμως τά είχα θυσιάσει δλ’ αυτά, δινοντας πίστι σ’ ένα μυστηριώδες τηλεφώνημα. Κατά τις δέκα ή ώρα τό θράδυ, δηλαδή, ένώ φλέτταρα με μιά έξαιρετική καλλονή, ένας γκρομύ του ξενοδοχείου, ήρθε νά μου πη, ότι με ζητούν στό τηλεφώνημα. Σκανδαλισμένος απ’ αύτή τήν ανίγνωμη πρόσκληση, γιατί πρέπει νά σάς άμολογήσω, ότι δέν περιμένα νά με ζητήση κανείς, πήρα τ’ άκουστικό με περιέργεια. “Άκουσα τότε μιά γυναικεία φωνή νά με ρωτά:”

—“Ο δημοσιογράφος Ζάν Μασσόν;

—“Ναι, λέγετε τι θέλετε!...”

—Σας προσκαλούμε άπόψε στη γιορτή μας, στό άθθαείο Ντεβέλ. Ξερέτε, άπείρε ένδομηνα χιλιόμετρα από τό Σαίν-Φλοϋ. Θά περάσετε με πρωτότυπη και συγκινητική Πρωτοχρονιά.

Αυτό τό τηλεφώνημα μ’ έθωλε σέ σκέψεις. Πρώτη φορά με προσκαλούσαν σ’ ένα... μοναστήρι και μάλιστα μιά παράμοια νύχτα από όλος ό κόσμος διασκεδάσει... Δέν είχα φτάσει θέσια στην ήλικία που αναζητείται κανείς τήν ήσυχία της ψυχής του, μά αύτή ή πρόσκληση δέν μ’ άρθε άσυγκίνητο. Θυσιάσα λοιπόν τήν συντροφία των κοσμικών κυριών και χωρίς νά πώ τίποτε σέ κανέναν, ανέθηκα σ’ αυτοκίνητό μου και ξεκίνησα γιά τήν άγνωστή περιπέτεια. “Έπρεπε νά δανίσω ένδομηνα χιλιόμετρα πάνω σ’ ένα χιονισμένο όδρομο, που περνούσε άνάμεσα στό πυκνά δάση, από έπικίνδυνες κατοπιές και τέλος από μιά έρημη έκταση, που έφτανε ως τά πόδια του άθθαείου. Ταχτικά στό όδρομο μου συναντούσα πεσμένα δέντρα από τή χιονοθύελλα κι’ ό ψυχρός άγέρας που φυσούσε με θοθήνε κάθε τόσο τή μηχανή. “Όστόσο ή διαδρομή ήταν μαγευτική. Τό φως των προβολέων μου άντανακλάτο πάνω στό χιόνι και σκόρπιζε ένα σωρό διαμάντια πάνω στό άσπρο μαυδία της γης. Κι’ ό καινούργιος χρόνος που έπρόκειτο νά μητ ό λίγες ώρες, έρχόταν τυλιγμένος σ’ ένα κατάλευκο φέρεμα όπως κι’ ό περασμένος, που τώρα έφευγε κρύθοντας όλη τή δυστυχία του. Δέν ξέρω τί μ’ είχε πιάσει και σκεπτόμουν δλο... άνοητες. “Όλ’ ή γαρ μου είχε τώρα μεταδλήθ σ’ ένα παράξενο προαίσθημα γιά τ’ άγνωστο που θά συναντούσα.

—Μά, ναι, σκέφτηκα, έχω ξαναπέσει στό άθθαείο της Ντεβέλ. Είχα περάσει μάλιστα και μερικές εύχάριστες ώρες με τήν συντροφία της άγίας ήγουμένης. “Η άδελφή Ούρανία με τήν άγνότητά της και τήν έμπιστοσύνη της μ’ είχε κάνει δώ και μερικά χρόνια, νά έχασω δόλες τις πονηρίες των έγκοσμιών. Και νά τώρα, αύτή τήν Πρωτοχρονιά που είλε μάθει ότι θρισκόμουν στό Σαίν-Φλοϋ, με προσκαλούσε και πάλι.

Σταμάτησα τ’ αυτοκίνητο στόν κήπο του άθθαείου με τά μελαγχολικά κυπαρίσσια. Δέν ήθελα νά ταραξώ τή γαλήνη των αδελφών του Κυρίου με τή θεά μιάς πολυτελούς μηχανής. “Έπειτα προχώρησα πεζή ως τό μοναστήρι και τράβηξα τό σχοινί του κουδουνιού τους. “Η άδελφή που μου άνοιξε, με ρώτησε χαμογελώντας:”

—“Εισθε ό κ. Ζάν Μασσόν;

Στήν καταφατική άπάντησή μου, μ’ ώδήγησε στό γραφείο της ήγουμένης. “Η άδελφή Ούρανία δέν είχ’ άλλωςέ καθόλου. Μόνο τό πρόσωπό της είχε πάρει μιά πιδ έξαυλωμένη έκφραση. “Έσκυφα και της φίλησα με σεβασμό τό γέρι.

—Σας εύχαριστώ που ήρθατε, μου

είπε. Είλε δύσκολο σέ σάς τούς κοσμικούς μιά τέτοια νύχτα νά σκεφθήτε τίποτ’ άλλο από τόν έαυτό σας. “Έδώ σάς προειδοπω, ότι δέν πρόκειται νά διασκεδάσετε. Θά κάνετε όμως ένα πολύ ένδιαφέρον έμπορτάζ. Μπορείτε νά τού θέλετε μάλιστα κι’ αύτό τόν τίτλο: «Μιά Πρωτοχρονιά με τά τέρατα!»

—Με τά τέρατα; Έκανα τρομακρατημένος.

—“Ελάτε, θά ήθε πολύ παράδοξα πράγματα, έναν άλλο κόσμο. Άνθρώπους χωρίς πόδια και χωρίς χέρια, που σάς μιλούν και σάς χαμογελούν, κοριτταία τόσο κυρτά, που τό κεφάλι τους άκουμπάει στό γονάτια τους και δίδωμα παιδιά που έχουν ένα σωμα! Κι’ όμως κι’ αύτά είλε πλάσματα του Θεού. Πρέπει λοιπόν νά τά κάνουμε νά χαρούμε λίγο γιά τόν έρχομό του καινούργιου χρόνου.

Μπήκαμε με τήν ήγουμένη σέ μιά κατάφωτη αίθουσα. Στή μέση της ύπηρχε ένα μεγάλο έλατο στολιωμένο με χρυσόχαρτα, άργυρές μπάλες και πολύχρωμα λαμπρόνια. “Απ’ τά κλαδιά του κρεμόντουσαν ένα σωρό παγνίδια: “Ωμορφες κούκλες, τόπια, μολυβένιο στρατώτες, τόμπανα, φουαρμιόνικες, καίκια και διάφορα διασκεδαστικά πράγματα. Γύρω του ήσαν ένα πλήθος παράξενων καθισμάτων.

—“Έδώ αναπαύονται αύτά τά δυστυχισμένα πλάσματα, μου είλε.

—Πώς περνούν τή μέρα τους;

—Στις ένένα ή ώρα κάθε πού, μου εξήγησε ή ήγουμένη, τά παίρνουν ή αδελφές από τά ειδικά κρεβάττια τους και τά παίρνουν στός λουτήρες, έπειτα τά τοποθετούν στό θρανία τους και τά ταίζουν. Κατόπι αρχίζουν νά τά μαθαίνουν διάφορες δουλειές γιά νά διασκεδάσουν λίγο κι’ άργά τή νύχτα τά τοποθετούν πάλι στό κρεβάττια τους. “Όλ’ αύτά όμως γίνονται με μεγάλο κόπο γιά τά «τέρατα» δέν μοιάζουν καθόλου με τούς άλλους ανθρώπους. “Έχουν έγκληματικά ένστικτα, ύποφέρουν άπό έπιληψία και κάθε τόσο κυριεύονται από άγριους νευρικούς προσευσμούς. “Όταν θύμωσούν, είναι άποτρόπαια. Μεταχειρίζονται όλη τήν πονηρία τους γιά νά μάς εκδικηθούν. “Έν’ απ’ αύτά έδώ και λίγο καιρό, έκοψε με τά δόντια του ένα δάχτυλο της

“Έν’ απ’ αύτά έδώ και λίγο καιρό, έκοψε με τά δόντια του ένα δάχτυλο της

—Πού θρισκονται τώρα τά «τέρατα»; ρώτησα.

—Κάνουν τή, τουαλέττα τους. Δέν έ’ άργήτουν όμως, νά έρθουν.

—Έχετε πολλά που περιποιείσθε;

—Είλε περίπου καμιά πενηταριά. Κάθε άδελφή έχει τήν φροντίδα της περιποιήσεως ενός απ’ αύτά. “Η άδελφή Γενεθιέθ, παραδείχματος χάριν, περιποιείται τήν δεσποινίδα «Φουέτι». Είλε ένα κορίτσι δέκα χρόνων, με ύπερφυκό κεφάλι σαν ρόδι! Μιλάει με μιά άγρια φωνή σαν... λήσταρχος και τρώει ό,τι θρή μπροστά του. “Άκόμη και χωμάτια!

“Έν’ άλλο επίσης τέρας δέν έχει καθόλου λαμό. Τό κεφάλι του είλε κολημένο στός ώμους του και τό σωμα του δέν έχει καθόλου κρέας. Είλε μόνο δέρμα και κόκκαλα. Τό περιποιείται ή άδελφή Μαρία. “Άλλά μαρτυρεί κυριολεκτικώς από τις ίδιοτροπές του. Αυτό τό τέρας, δέν έχει καθόλου φωνή, ούτε και άκούει. Κατωρθώσαμε με τό κάνουμε νά μάς καταλαβαίνη με τά μάτια. “Έτσι μπορούμε νά τού δίνομε τροφή και νά τό περιποιούμεθα.

“Έπίσης κι’ ή Σιαμιάς αδελφές Μάρθα και Λουκία είνε από τά πιδ στριμμένα πλάσματα που γίννετα ή φύσις. “Ένώ έχουν ένα σωμα, ώστόσο μολάλουν κάθε τόσο και ξεμαλλιάζονται γι’

άσημαντες αφορμές. Μιά μέρα, ή μια εσπιάζε το λαϊκό της άλλης με το σκοπό να την πνίξη χωρίς να καταλαβαίνει ότι θα πέβαινε έτσι κι' αυτή μαζί της!

"Αλλά έχετε τώρα το νού σας, γιατί είν' ή ώρα που θα τά φέρουν ή αδελφές στην αβουσα, για να τούς μοιράσουμε τά δώρα. Θά σάς παρακαλέσω όμως να μη τούς μιλήσετε. Φοβούνται τούς ξένους κι' αρχίζουν και ούρλιαζουν άπελπισμένα σάν να πρόκειται να τά δολοφονήσουν. "Έχουν φοβηθή, θλέπετε, από τά μαρτύρια που υπέφεραν τόν καιρό που ήταν ως νούμερα στοτά διάφορα θέατρα ποικιλιών! Θά νομίσουν λοιπόν ότι έρχεσθε να τά πάρτε για να τά έπιδειξετε πάλι στον κόσμο!

"Εκείνη τη στιγμή άκούστηκαν παράξενες φωνές στο διάδρομο, γρυλλισματα και ξεφωνητά. Κι' ύστερ' από λίγο παρουσιάστηκε μπρός στοτά μάτια μου τό πιο παράδοξο και τό πιο άνατριχιαστικό θέαμα που μπορείτε να φαντασθήτε. Είδα καμμιά πεντηταριά ανθρώπινα πλάσματα με μεγάλα αυτιά, με τρία μάτια, με κέρατα στοτά κεφάλι, με τά πόδια γυρισμένα προς τά μέσα, χωρίς καθόλου χέρια, με τό ένα πόδι πιο κοντό από τ' άλλο και μ' ένα σωρό άλλες φυσικές παραμορφώσεις, να οδηγούνται στην αβουσα πάνω σε ειδικά καρότσια που τά έσπρωχναν ή αδελφές. Κι' όμως έλος αυτός τό έφιαλτικός κόσμος τής Κολάσεως ραινόταν ευχαριστημένος. Πήρε με χαρά τό δώρο του από τό Πρωτοχρονιάτικο δένδρο κι' άρχισε να διασκεδάξη μ' αυτό σάν κάθε παιδί τής ηλικίας του

"Ήταν μία υπερβολικά συγκινητική σκηνή. Τότε μόνο κατάλαβα, ότι κι' αυτά ήταν ανθρώπινα πλάσματα κι' ότι είχαν κάθε δικαίωμα να γαρουν κι' αυτά, όπως και οι άλλοι άνθρωποι που ήταν άρτιμωλοροσούμτ ρουμ τρκ ιοσούση 'αζι, να χορεύουν και να διασκεδάσουν και να υποδεχθούν τόν καινούργιο χρόνο που έρχόταν στολίζοντας τη γη με τό λευκό μανθιά του.

"Έφυγα από τό άθθαείο τής Ντεθές με τήν καρδιά σφιγμένη από τη λύπη. Κι' όταν γύρισα στοτά ξενοδοχείο μου στοτά Σαιν-Φλο, πήγα και κλείστηκα στοτά δωμάτιό μου. "Υστερ' από τό τραγικό θέαμα που ειλγ' αντίκρυσσε, δεν ήθελα πια να βλέπω τά άμορφα και γελαστά πρόσωπα τών ένοίκων. Θά μ' έκαναν άμέσως να σκεσθώ τά έφιαλτικά τέρατα που ζούσαν κλεισμένα πίσω από τούς τούρους τοπένθιμου έκείνου μοναστηριού.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Οι άγαθοί άλληλοδοθούνται, χωρίς να δίνουν σ' αυτό μεγάλη σημασία. Κ' οι κακοί θλάπτουν ό ένας τόν άλλον, έπειτα από ύπολογισμό.

Κινέζικη

"Η πληγή από όπλο μπορεί να γιατρευτή, μά ή πληγή τήν όπα'α κάνει στην καρδιά μας ή κακογλωσσία τών άλλων, σχεδόν ποτέ δεν έπουλάνεται.

Περσική

"Όταν άκούς να κολακεύουν τούς άλλους, δεν πρέπει να χαίρεσαι γι' αυτό.

Κινέζικη

"Όταν άκούς τούς άλλους να μιλάν για τά έλαττώματα κάποιου άπόντος, μην πιστέψης κανένα άπ' αυτά.

"Όποιος θέλει να κάνει τό κακό θρίσκει πάντα κάποια άφορμή γι' αυτό.

"Ό γιατρός θα άρρώσταινε, άν ήταν όλοι υγιείς.

Μην υποχρεώνης τούς άλλους να κάνουν ό,τι μπορείς να κάνης σύ μοναχός σου.

"Η τεμπελιά είνε τό κλειδί τής φτώχειας.

"Η λεπτότης είνε τό άνθος τής καλής ψυχής.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

"Όταν άερίζεται ή καρβουνοπότηρ σας, τότε τά κάρβουνα κάνουν καλύτερη φωτιά από εκείνην που κάνουν τά κάρβουνα που διατηρούνται μέσα σε ύγρής και κακώς άερίζμενες άποθήκες.

Μίγμα τεσσάρων μερών σπάρτου, ενός άμμογιάς και ενός αϊθέρος, καθαρίζει τίς λαδιές τών ρούχων. "Η χρησιμοποίησίς του είνε άπλή : Χίνουμε τό μίγμα πάνω στοτά λεκά και κατόπιν τόν τρίβουμε με σφυγγάρι βρεγμένο σε καθαρό νερό.

Τά πλιμένα άγγελια συγκολλώνται καλύτερα με μίγμα γύφου και άσπραδιού αϊγού.

Τό άνθος του θειαιφιού, όταν τό παίρνουμε σε μικρή δόση, ένα κουτάλακι του γλυκού κάθε πρωί, μάς κάνει μεγάλο καλό.

Πριν κόψετε τό λεμόνι, πρέπει να τό πλένετε με χλιαρό νερό.

"Αν τρίψετε ένα κομμάτι χαρτίου με πατάτα, τήν όποία άφού πήσατε τήν άφήσατε να κρυώσει, θα παρατηρήσετε ότι τό χαρτί κολλάει καλύτερα κι' από γραμματόσημο !...

"Αν τύχει και άρχίζει να κόβη τό γάλα σας τήν ώρα που τό βράζετε, πρέπει να κατεβάσετε από τη φωτιά τήν κατασρόλα και να τήν βάλτε μέσα σ' ένα δοχείο που περιέχει κρύο νερό. Κατόπιν ρίχνετε μέσα στοτά γάλα λίγο άλάτι και τό άνακατέβετε δυνατά. "Έτσι τό κακό θα διορθωθή.

Τό γάλα άπορροφά εύκολώτα τήν όση τών πραγμάτων που βράζονται κοντά του. Γι' αυτό δεν πρέπει να τό άφήνετε κοντά σε κρεμμύδια, ψάρια και άλλα πράγματα που μυρίζουν, ούτε σε δωμάτιο όπου κοιμάται άνθρωπος, ούτε σε μέρος σκοτεινό και ύγρο.

Τά χρώματα τών βαμβακερών ύφασμάτων στερεώνονται, άν βουτήξετε τά ύφασματα μέσα σε ζεστή άλιμη και τ' άφήσετε μέσα σ' αυτή όσπου να κρυώσει εντελώς.

Τά δερμάτινα είδη βάφονται και γυαλίζουν καλύτερα, όταν πριν από τό βάρημο τά τρίψετε με ένα πανί βουτηγμένο σε γάλα.

"Όταν καθουρδίσουμε, άλέσουμε και βράσουμε τό ρούζι, άπαράλλαξα όπως τόν καφέ, και μετά ποιήσε τό ζουμά του, καταπονή ήμε άποτελεσματικώτα τήν διάρροια.

"Έκείνη που πίνει κάθε πρωί, μόλις σηκωθή από τόν ύπνο, ένα ποτήρι γεμάτο με κρύο νερό, είνε πάντα γερός.

"Όσοι έχουν πυριδα, πρέπει να λούζονται καθημερινώς με χλιαρό νερό, τό όποιο να περιέχη βόρακα. Αυτό είνε ένα άργό, αλλά άποτελεσματικό μέσον θεραπείας.

"Ό βαρής καφής έξουδετερόνει τήν κακή όσημ' τής κρεμμυδοφαγίας.

"Η τραχύτης τής έπιδερμίδος θερατεύεται με τόν ακόλουθο τρόπο : Παίρνετε 100 δράμαμα ξηρά τριαντάφυλλα, 100 δρ. ξυδι από άσπρο άρτεσίνατο κρασί και 100 δράμαμα ροδόσταμο. Ρίχνετε στοτά ξυδι τά τριαντάφυλλα και τ' άφήνετε επί μια βδομάδα. "Έπειτα τά στραγγίζετε, πετάτε τά φύλλα και προσθέτετε τό ροδόσταμο στοτά ροδόξυδο. Με αυτό τό ύγρο άλείφετε τό πρόσωπό σας ή ρίχνετε λίγο μέσα στοτά νερό, με τό όποιο πλύνεσθε. Δοκιμάστε και θα πεισθήτε.

Μόλις καταλάβετε ότι κρυολογίσατε, ντυθήτε όσο μπορείτε πιο καλά και μετά κάνετε στοτά δρόμο έναν περίπατο, περπατώντας με άνοιχτό και γρήγορο βήμα. "Όταν ιδρώσατε, γυρίστε στοτά σπίτι σας, πιήτε άμέσως ένα φλυτζάνι ζεστής λεμονάδας και μετά γδυθήτε όλωσδιόλου και πέσετε στοτά κρεβάτι σας, τό όποιο πρέπει να να ζεσταμένο. Με αυτή τη θεραπεία, τά κακά συμπτώματα του κρυολογίματος θερατεύονται μέσα σε 10—12 ώρες.

"Η Γκρέτα Γκέρμπερ (Καλλιτέχνημα από όρείχαλκο)